

WYROK Z DNIA 25 CZERWCA 2003 R.

SNO 27/03

Przewodniczący: sędzia SN Józef Szewczyk.

Sędziowie SN: Andrzej Wróbel, Kazimierz Zawada (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2003 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt (...)

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i p r z e k a z a ł sprawę Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w wyrokiem z dnia 10 stycznia 2003 r. uznał sędziego Sądu Rejonowego, obwinionego o to, że w okresie od dnia 26 czerwca 2000 r. do dnia 13 lipca 2001 r. oraz od września 2001 r. do marca 2002 r. rażąco uchybił sprawności postępowania sądowego przez niedotrzymanie terminu przewidzianego w art. 423 § 1 k.p.k. w sprawach o sygn. akt: II K 1034/98/N, II K 509/99/N, VI Kws 73/01/N, VI Kws 23/01/N, VI Kws 85/01/N, VI Kws 74/01/N, VI Kws 27/01/N, VI Kws 48/01/N, VI Kws 113/01/N, VI Kws 105/01/N, VI Kws 106/01/N, VI Kws 110/01/N, VI Kws 114/01/N, VI K 21/01/N, VI K 16/00/N, VI K 22/00/N, VI K 37/01/N, VI K 45/01/N, VI K 9/01/N, VI K 29/01/N, VI K 51/01/N, VI Kws 133/01/N, VI W 29/01/N, VI W 73/01/N, VI W 48/01/N, VI W 174/01/ N, VI W 182/01/N, VI W

160/01/N, VI W 470/01/N, VI W 319/01/N, VI W 516/01/N, VI W 290/01/N, VI W 633/01/N, VI K 117/01/N, VI K 116/01/N, VI K 6/01/N, tj. o przewinienie służbowe z art. 107 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia i wymierzył mu za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych karę nagany.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu swego wyroku wskazał w szczególności, że z wyjaśnień sędziego Sądu Rejonowego wynika, iż jest on w pełni świadomy stanu swego zdrowia (choroby oczu utrudniającej posługiwanie się komputerem), a mimo to nie podjął jakichkolwiek starań zmierzających do zwolnienia go z obowiązków służbowych sędziego: nie ubiegał się o stosowny urlop (art. 93 § 1 u.s.p.), ani o orzeczenie lekarza orzecznika stwierdzające utratę sił do pracy, jak też nie podjął przewidzianych prawem działań wskazanych w orzeczeniu Sądu Okręgowego odrzucającym jego odwołanie od orzeczenia lekarza orzecznika w przedmiocie stwierdzenia choroby. Łącząc te fakty z niezłożeniem przez obwinionego wniosków o przedłużenie terminów do sporządzenia uzasadnień i niewłaściwym organizowaniem przez niego swej pracy, w szczególności z niestosowaniem tradycyjnych środków pracy, należy uznać zdaniem Sądu Apelacyjnego, że „strona podmiotowa odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego nie budzi wątpliwości”. Konsekwencje zaniechań w zakresie ochrony własnych interesów obciążają wyłącznie obwinionego. Schorzenia, na które cierpi, same przez się nie zwalniają go od wypełniania obowiązków ustawowych, dopóki pozostaje w służbie.

W apelacji obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania. Nie zakwestionował ustalonej przez Sąd strony przedmiotowej przewinienia, zarzucił natomiast Sądowi, że nie wyjaśnił on, w jakim stopniu na popełnione przez niego przewinienie miały wpływ zawinione przez niego czynniki subiektywne; nie zgodził się także z wymiarem kary. W

uzasadnieniu apelacji podniósł w szczególności, że Sąd pierwszej instancji oddalił jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych, okulisty i specjalisty medycyny pracy, dla wyjaśnienia, „w jakim stopniu stan jego zdrowia utrudnia mu, albo może wręcz uniemożliwia sprostanie obowiązkom”. Oddalając ten wniosek, Sąd uznał za udowodnione, iż obwiniony ma poważną wadę wzroku, lecz faktowi temu odmówił znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie obwinionego Sąd uchylił się w ten sposób od ustalenia stopnia jego winy. Zdaniem obwinionego ustalenie Sądu, że obwiniony zabiegał tylko o stwierdzenie przez lekarza orzecznika faktu swej choroby, a nie utraty sił, jest niezgodne z rzeczywistością. Zawarty bowiem w piśmie skierowanym do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 28 września 2001 r. zwrot „wnoszę o skierowanie mnie na badania przez lekarza orzecznika ZUS celem ustalenia w jakim stopniu stan mego zdrowia utrudnia mi pełnienie obowiązków” miał na względzie zarówno badania zmierzające do ustalenia choroby, jak i utraty sił w rozumieniu art. 70 § 1 u.s.p. Obwiniony zaznaczył także, że od orzeczenia lekarza orzecznika nie odwołał się bezpośrednio do głównego lekarza orzecznika, ponieważ uważał pogląd Sądu Okręgowego w tym względzie za błędny, poza tym jego odwołanie skierowane do głównego lekarza orzecznika i tak pozostałoby bez biegu, ponieważ całość akt obwinionego została przesłana przez ZUS do Sądu Okręgowego.

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2003 r. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny postanowił na wniosek obwinionego zaliczyć w poczet materiału dowodowego orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2003 r. stwierdzające, że obwiniony jest „trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił”.

Obwiniony powołując się na wymienione orzeczenie wniósł o uniewinnienie, natomiast Zastępca Rzecznika wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o uniewinnienie obwinionego.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia sprawy doniosłe znaczenie ma ustalenie, czy trwała niezdolność obwinionego do pełnienia obowiązków sędziego stwierdzona orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 maja 2003 r. istniała już w okresie objętym opisem czynu zarzucanego obwinionemu. Orzeczenie to nie zawiera jednak danych w tym względzie. Nie określa też jednoznacznie, czy przyczyną trwałej niezdolności obwinionego do pełnienia obowiązków sędziego jest choroba, czy też utrata sił. Potrzeba wyjaśnienia wspomnianych okoliczności, doniosłych dla rozstrzygnięcia sprawy, nakazywała uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (art. 438 k.p.k. w związku z art. 128 Prawa o ustroju sądów powszechnych).